

Bøn – til min kære Gud

Tekst: Line Nielsen

Gud åbenbarer sig

Hvis Gud ikke åbenbarede sig for os, så ville der overhovedet ikke være nogen mening med at bede. Så ville der nemlig ikke være nogen kontakt, og bøn ville kun eksistere i vores tanker og måske som et smukt ritual, som vi kunne sige højt for hinanden.

Men Gud er en Gud, som åbenbarer sig for mennesker. Gud skabte os med interesse for at være sammen med os. Og det har syndefaldet ikke ændret ved.

Derfor når mine bønner Gud, endnu før jeg har sagt dem... Og Gud er lyttende og parat til at modtage mig, før jeg kommer.

Det er da fantastisk! Og det er et meget stærkt grundlag for bøn.

Gud er nær

For en del år siden stillede jeg mig selv spørgsmålet: Hvordan kan det være, at det nogle gange føles som om mine bønner ikke når længere til loftet, og at Gud er langt væk? Bare ved at stille spørgsmålet, så blev jeg klar over, at mine følelser ikke afspejlede sandheden om Gud. Gud er mig jo lige nær på de dage, hvor bønnerne flyder ud af mig, og jeg har let ved at finde ordene. Hvor Bibelens tekst med det samme giver mening, hvor jeg er oplagt og suger til mig som en lille svamp. Som på de dage hvor jeg er træet og ikke kan finde ordene, og hvor der ligesom ikke er noget, der trænger ind.

Guds fulde rustning, som vi læser om i Efeserbrevet 6,10-20 indeholder en rustnings-del, som skal beskytte os mod disse følelser. Det er sandhedens bælte, som vi skal spænde om lænden (vers 14). I den jødiske tankegang finder vi, at tarmene bruges som den kropsdel, der er center for følelserne. Det giver egentlig meget god mening: Vi kan have sommerfugle i maven, tynd mave fordi vi er nervøse, en knude i maven – vores tarme reagerer helt klart på følelser. Og Gud giver os altså sandheden som et værn om vores følelser. Vi kan bede Gud om, at vores følelser hele tiden må korrigeres af hans sandhed. For det er jo hans sandhed, som er virkeligheden. Og mine følelser afspejler ikke altid den virkelighed.

Det gjorde så godt for mit bønneliv, da virkeligheden om Guds nærhed gik op for mig. Nu gik jeg ikke ned i stuen om morgenen for at holde andagt, og så skulle jeg først finde Gud eller kæmpe mig frem til Gud. Næh,

**Gud var der jo allerede!
Stuen var fuld af hans
og englenes
tilstedeværelse. Han
havde glædet sig, til jeg
kom. Og han var
allerede klar til at fylde
mig, inden jeg gik i gang
med en ny dag. Skønt.**

De trætte dage kom selvfølgelig stadig eller øjeblikkene, hvor jeg ikke kunne finde ordene. Og hvad så? Skulle det forhindre mig i at have en god kontakt med Gud? Nu fortalte jeg ham det bare. At jeg

gerne ville være sammen med ham, men ikke lige kunne finde ordene – om han bare ville holde om mig. Og så var vi sammen uden ord.

At lade Gud være Gud

Mange ting bliver faktisk nemmere, når vi lader Gud være Gud. Altså som den Gud, der åbenbarer sig og tager kontakt med os mennesker.

For Gud er en, som tager ansvar i vores relation. Det er ikke mig, der skal opfinde det hele. Det er ikke mine bønner, der gør forskellen – det er Guds nærhed og Guds velsignelse, der nærer min sjæl og løfter mit hjerte.

Jeg elsker at tænke på Jesus, som stod op tidligt hver morgen og gik ud for at *være sammen* med sin far (Mark 1,35). Og der delte de så alting. Men det var først og fremmest samværet, som var det vigtige. Eller Daniel der bad tre gange om dagen, uanset hvad der skete. Det var for at være *sammen*. Det var ikke en gang for at fortælle ham om livets kriser – dem kendte Gud jo også allerede i forvejen. Der står om Daniel, at da han hørte om skrivelsen om at tilbede kong Dareios og konsekvensen med løvekulen, hvis man ikke tilbad kongen, så knælede Daniel ”og bad til sin Gud og takkede ham; sådan havde han altid gjort.” (Dan 6,11). Han *takkede* ham. Ja, for Daniel havde fuldstændig tillid til Gud – og vidste, at Gud var Gud og nok skulle tage ansvar og handle, som han mente, der skulle handles.

Wau! Takkebønner. Altid. Jo, jo, naturligvis skal vi give Gud alle vores udfordringer, bekymringer og vanskeligheder. Overgive dem. Slippe dem. Og så i øvrigt forholde os til dem fra Guds perspektiv.

Fra Guds perspektiv

At tænke tingene fra Guds perspektiv har gjort forskel i mit bønneliv.

Livet bliver anderledes, når jeg tænker på, at han har styr på det, som er uoverskueligt for mig.

Og jeg slipper også nemmere mine synder, når jeg løber lige ind i favnen på ham, når jeg faldet – for jeg ved, at min far elsker mig – end hvis jeg lige skal gøre mig selv lidt bedre først (det virker faktisk slet ikke!). Og med hans perspektiv så fyldes mit bønneliv med tak!

Jeg takker ham, for at han er Gud! At han har styr på! At han har en plan! At han elsker mig! At han tilgiver mig! At han bruger mig! ... ja, det har faktisk slet ingen ende.

Her kommer hans ord mig til hjælp igen, fordi jeg kan bede hans egne løfter tilbage til ham. Det er jo ting, som han selv har sagt og lovet – og når jeg stopper op ved det og takker ham, fordi han er sådan og gør det sådan – ja, så frydes mit hjerte endnu mere. Glad og let rejser jeg mig fra den bøn, som har været fyldt med hans perspektiv.

Vandring med ham

For mig begyndte den vandring for mange år siden... Tingene har udviklet og ændret sig undervejs. Det er min bøn – at også i mit bønneliv – så skal "han blive større, jeg skal blive mindre" (Joh 3,30). Tillid udvikles, når der gives

tid. Hans perspektiv ser vi mere og mere, jo mere vi lærer ham at kende. Og det stopper ikke. Paulus fortæller, at vi når vi ser på Jesus og overgiver os til ham, så arbejder Ånden i os, så vi forvandles "fra herlighed til herlighed". Og endda selvom vores krop forfalder, så fornyes vores "indre menneske dag for dag" sammen med Jesus. (2 Kor 3,17-18; 4,16).

Bøn er ikke noget, vi er født til at kunne. Det er noget, vi lærer. Disciplene kom og bad Jesus om, at han måtte lære dem at bede (Luk 11,1). Det var efter, at de havde hørt Jesus bede. Jesus bad på en anden måde, end de var vant til. De kunne virkelig høre, at Jesus kendte ham, som han bad til. Det var så ligetil. Enkelt, tillidsfuldt og direkte.

I beretningen hvor Gud kalder Samuel om natten, så ved Samuel ikke, at det er Gud, som kalder. "Samuel kendte nemlig endnu ikke Herren, og Herrens ord var endnu ikke blevet åbenbaret for ham." (1 Sam 3,7).

Det tager tid, at lære Gud at kende – og i det samvær, så vil Gud åbenbare sig for os og lære os at bede – både at tale i bøn og at lytte i bøn.

Faktisk er vi nogle gange fyldt af den misforståelse, at det er os, der skal vide, hvad vi skal bede om.

Og det kan helt ærligt være ganske svært, når vi hverken ved ud eller ind i en situation. Men faktisk gælder det alle bønner: "Og også Ånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige succes, og han, der ransager hjerterne, ved, hvad Ånden vil, for den går i forbøn for de hellige efter Guds vilje" (Rom 8,26-27).

Det giver mening, at vi beder Gud om Åndens vejledning i, hvad vi skal bede om.

Vækst i bøn

... og det er bare så spændende! Det er fantastisk at overgive vores bønneliv til Gud, og lad ham inspirere os til, hvad vi skal bede om. Jeg kan godt lide at gå tur, og da spørger jeg også ofte Gud, hvad han gerne vil snakke om i dag...

Jeg holder meget af ordene fra Ord 4,18 "Retfærdiges sti er som lysskæret, der bliver lysere, til dagen er på sit højeste". Gud er lys, og jo mere vi tager imod af hans åbenbaring af sig selv, jo mere lys vil der være i vores hverdage. Og i vores bønneliv.

Jeg oplever, at Gud udfordrer mig i mine bønner. Det har mest drejet sig om vidnetjeneste for andre mennesker. Og han bringer mig igen og igen udover det, som jeg havde forestillet mig fra start. Jeg må nogle gange stoppe op og sige: "Gud er det her dig, eller er det bare mine tanker?" eller "Gud, mener du, at jeg skal gøre det?" Og med tiden til hjælp, så gør han det tydeligt, at det er det, han vil. Jeg lærer hans stemme bedre at kende, at lytte mere til ham i min bøn.

Kære læser – forestil dig, hvad det betyder fra Guds perspektiv, at det bliver lysere og lysere – indtil dagen er på sit højeste! Tænk på Moses, som måtte skjule sit lysende ansigt, når han havde været sammen med Gud (2 Mos 34,35)! Det bedste er stadig foran os! Overgiv dit bønneliv helt til Gud – og lad ham vækste dig!